

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 27CoP/38/2022
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3216203276
Dátum vydania rozhodnutia: 29. 11. 2022
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Alena Záhumenská
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2022:3216203276.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trenčíne v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Aleny Záhumenskej a sudkýň JUDr. Ľubice Bajzovej a Mgr. Martiny Trnavskej v spore žalobkyne: P., proti žalovanému: V., o vyporiadanie bezpodielového spoluvlastníctva manželov, na odvolanie žalobkyne proti rozsudku Okresného súdu Bánovce nad Bebravou zo dňa 20. januára 2022, č.k. 1Pc/6/2016-557, takto

rozhodol:

Rozsudok súdu prvej inštancie **p o t v r d z u j e .**

Žiadna zo strán **n e m á** právo na náhradu trov odvolacieho konania.

o d ô v o d n e n i e :

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie výrokom I. z vecí patriacich do bezpodielového spoluvlastníctva strán prikázal do výlučného vlastníctva žalobkyne: a) kuchynský riad v zostatkovej hodnote 50,- eur, b) dve postele s matracom z detskej izby v zostatkovej hodnote 70,- eur, c) videoprehrávač v zostatkovej hodnote 10,- eur, d) koberec kúpeľňový v zostatkovej hodnote 5,- eur, e) vysávač v zostatkovej hodnote 15,- eur, f) osobné motorové vozidlo zn. M. C. rok výroby XXXX VIN: G v zostatkovej hodnote 5.000,- eur, g) práčka v zostatkovej hodnote 80,- eur, h) záclony a garníže v zostatkovej hodnote 300,- eur, i) zostatok na vkladnej knižke vedenej na meno P. M. vedenej v W.. pod číslom IBAN B. ku dňu zániku bezpodielového spoluvlastníctva manželov v sume 1.467,89 eur, j) zostatok na osobnom účte vedenom na meno P. M. vedenej v W.. pod číslom IBAN B. ku dňu zániku bezpodielového spoluvlastníctva manželov v sume 769,39 eur. Výrokom II. z vecí patriacich do bezpodielového spoluvlastníctva účastníkov konania súd prikázal do výlučného vlastníctva žalovaného: a) nehnuteľnosť nachádzajúca sa v katastrálnom území W., obci W., v katastri nehnuteľností vedenom Okresným úradom A., katastrálnym odborom zapísanú na liste vlastníctva č. XXXX ako stavba - rodinný dom so súpisným číslom XXX na parcele číslo XXX/X - zastavané plochy a nádvoria o výmere 255 m² v celosti v celkovej hodnote 105 388,32 eur, b) nábytok nachádzajúci sa v obývacej izbe v zostatkovej hodnote 250,- eur, c) televízor zn. LG v zostatkovej hodnote 120,- eur, d) koberec nachádzajúci sa v obývacej izbe v zostatkovej hodnote 30,- eur, e) luster nachádzajúci sa v obývacej izbe v zostatkovej hodnote 15,- eur, f) posteľ spálňová v zostatkovej hodnote 100,- eur, g) skriňa spálňová v zostatkovej hodnote 25,- eur, h) skriňa nachádzajúca sa v detskej izbe v zostatkovej hodnote 500,- eur, i) polica nachádzajúca sa v detskej izbe v zostatkovej hodnote 20,- eur, j) nočné stolíky v zostatkovej cene 20,- eur, k) koberec nachádzajúci sa v detskej izbe v zostatkovej hodnote 10,- eur, l) luster v zostatkovej hodnote 10,- eur, m) kúpeľňová skriňa v zostatkovej hodnote 30,- eur, n) bicykel v zostatkovej hodnote 100,- eur. Výrokom III. žalovanému prikázal spoločný záväzok z titulu Zmluvy o medziúvere a stavebnom - sporiteľskom úvere zo dňa 13.07.2012 voči spoločnosti W.. vo výške nesplateného zostatku ku dňu zániku bezpodielového spoluvlastníctva manželov v sume 4.058,88 eur. Výrokom IV. žalovanému prikázal spoločný záväzok z titulu Zmluvy o splátkovom úvere zo dňa 14.05.2013 voči spoločnosti B. vo výške nesplateného zostatku ku dňu zániku bezpodielového

spoluvlastníctva manželov v sume 63.780,74 eur. Výrokom V. uložil žalovanému povinnosť žalobkyni z titulu vyrovnania podielu zaplatiť sumu 16.097,66 eur, a to do 60 dní od právoplatnosti rozsudku. Výrokom VI. rozhodol o trovách konania tak, že žiadna zo strán nemá právo na náhradu trov konania. Výrokom VII. žalobkyni uložil povinnosť nahradiť štátu trovy konania v rozsahu 50 percent, a to do 15 dní od právoplatnosti uznesenia o výške týchto trov, ktoré vydá súdny úradník súdu prvej inštancie po právoplatnosti uznesenia. Výrokom VIII. žalovanému uložil povinnosť nahradiť štátu trovy konania v rozsahu 50 percent, a to do 15 dní od právoplatnosti uznesenia o výške týchto trov, ktoré vydá súdny úradník súdu prvej inštancie po právoplatnosti uznesenia. Právne svoje rozhodnutie odôvodnil ust. § 186 CSP, § 143, § 148 ods. 1, § 149 ods. 1, 4, § 150 Obč. zákonníka. Mal za nesporné, že žalobkyňa a žalovaný uzatvorili manželstvo dňa XX.XX.XXXX a počnúc dňom vzniku manželstva vzniklo medzi manželmi bezpodielové spoluvlastníctvo k majetku, ktorý spoločne nadobudli počas manželstva. Manželstvo účastníkov bolo rozvedené rozsudkom Okresného súdu Bánovce nad Bebravou č.k. 3P/31/2016-146 zo dňa XX.XX.XXXX, ktorý nadobudol právoplatnosť dňa XX.XX.XXXX. Uvedeným dňom došlo k zániku bezpodielového spoluvlastníctva manželov. K vyporiadaniu BSM dohodou nedošlo a žaloba s návrhom na jeho vyporiadanie bola súdu doručená 05.10.2016, teda pred uplynutím 3 rokov od zániku BSM. Súd pri vyporiadavaní zaniknutého bezpodielového spoluvlastníctva manželov vychádza predovšetkým z toho, že podiely oboch manželov sú rovnaké (§ 150 prvá veta Občianskeho zákonníka). V danom prípade a v okolnostiach konkrétneho prípadu neboli zistené také skutočnosti, ktoré by odôvodňovali odklon od základnej zásady pre vyporiadanie rovnosti podielov a to zásady rovnosti podielov (§ 150 prvá veta Občianskeho zákonníka). Okrem zásady, že podiely oboch manželov sú rovnaké, vychádzal tiež zo zásady refundácie nákladov na spoločný, alebo oddelený majetok (§ 150 druhá veta Občianskeho zákonníka). Súd mal za to, že dôvody na disparitu podielov v danom prípade nie sú dané, nakoľko neboli preukázané tak závažné dôvody počas trvania manželstva, pre ktoré by mal súd pristúpiť k uvedenej „sankcii“ v neprospech niektorého z bývalých manželov. Preto ustálil, že podiely žalobkyne a žalovaného sú z pohľadu hodnoty rovnaké. Na základe vykonaného dokazovania výsluchom strán sporu ako aj z vykonaných výsluchov svedkov ako aj listinných dôkazov - fotodokumentácia výstavby uvedenej nehnuteľnosti vyvodil, že nehnuteľnosť nachádzajúca sa v k.ú. W., obci W., v katastri nehnuteľností vedenom Okresným úradom A., katastrálnym odborom, zapísanú na LV č. XXXX ako stavba - rodinný dom so súpisným číslom XXX, nachádzajúcim sa na parcele XXX/X zastavané plochy a nádvoría o výmere 255 m² v celosti v celkovej hodnote 105.388,32 eur je súčasťou BSM. K uvedenému zisteniu dospel napriek skutočnosti, že nehnuteľnosť je v katastri nehnuteľností vedená na liste vlastníctva č. XXXX nesprávne ako v podielovom spoluvlastníctve žalobkyne a žalovaného (kde každý zo spoluvlastníkov má veľkosť podielu 1/2). Pri hodnotení okolnosti, či predmetná nehnuteľnosť spadá bo BSM, vyhodnocoval stav rozostavania nehnuteľnosti v čase uzavretia manželstva. Konštatoval, že v zmysle rozhodovacej praxe súdov ide o stavbu v právnom zmysle vtedy, ak je aspoň v takom stupni rozostavanosti, že už je zrejmé stavebnotechnické a funkčné usporiadanie jej prvého nadzemného podlažia. Z predloženej fotodokumentácie vyplýva, že v deň uzavretia manželstva žalobkyne a žalovaného 10.04.2010 existovali základy uvedenej nehnuteľnosti a iba započala stavba obvodových múrov prvého nadzemného podlažia nehnuteľnosti a je potrebné tak konštatovať, že stavba bola v takom stupni rozostavanosti, že už je zrejmé stavebnotechnické a funkčné usporiadanie jej prvého nadzemného podlažia. Z hľadiska konštantnej judikatúry tak k právnomu vzniku uvedenej nehnuteľnosti došlo až neskôr a to až po vzniku manželstva. Žalobkyňa aj žalovaný zhodne považovali predmetnú nehnuteľnosť ako súčasť BSM. Súd prvej inštancie prikázal do vlastníctva žalovaného predmetnú nehnuteľnosť v celosti v celkovej hodnote 105.388,32 eur. V konaní sa strany zhodli, že uvedená nehnuteľnosť by mala byť prikázaná do vlastníctva žalovaného. Žalovaný uvedenú nehnuteľnosť užíva aj aktuálne. K hodnote nehnuteľnosti bol žalobkyňou produkovaný dôkaz - Znalecký posudok č. XX/XXXX nachádzajúci sa na čísle listu 117 (ďalej v texte len „ZP“). Uvedený znalecký posudok stanovil celkovú hodnotu nehnuteľnosti v stave ku dňu zániku BSM a k času vypracovania a to v sume 110.000,- eur. Žalobkyňa predložila do spisu 17.01.2022 listinu - správu o realizácii stavby od svedka W. S. zo dňa 11.01.2022, v rámci ktorej uvedená osoba ako osoba realizujúca stavebný dozor vyhodnotila predajnú cenu nehnuteľnosti - rodinného domu patriaceho do BSM na sumu 170.000,- eur až 180.000,- eur, a to s poukazom na zdroje z realitných kancelárií. Uvedenú listinu z pohľadu spôsobu výpočtu hodnoty nehnuteľnosti a skutočnosti, čo je súčasťou hodnoty nehnuteľnosti (či je v cene nehnuteľnosti zahrnutá aj cena pozemku) mal súd prvej inštancie za neurčitú. Súčasne súdu nevyplývalo, že subjekt poskytujúci vyjadrenie k hodnote stavby by mal mať z titulu postavenia stavebného dozoru odôvodnené odborné schopnosti vyjadrovať sa k cene nehnuteľnosti. Vzhľadom na uvedené súd prvej inštancie nevidel dôvody, aby uvedená listina bola schopná spochybníť závery znaleckého dokazovania k cene predmetnej nehnuteľnosti. Žalovaný v priebehu konania nenamietal

spôsob vypracovania znaleckého posudku k hodnote nehnuteľnosti ďalej len „ZP“ a ani jeho závery, poukazoval však v rámci obrany k hodnote nehnuteľnosti, že v istej časti sa znalecký posudok prekrýva s návrhom na vyporiadanie huteľných vecí - keďže ako súčasť domu ovplyvňujúca jeho hodnotu bola aj kuchynská linka a taktiež poukazoval na skutočnosť, že v rámci ohodnotenia predmetnej nehnuteľnosti bol do hodnoty domu započítaný aj plot od suseda v hodnote 1.369,93 eur, pričom však uvedená vec nie je súčasťou BSM, nakoľko táto bola postavená pred vznikom BSM a to v roku 1998, ku ktorej skutočnosti žalovaný predložil listinný dôkaz - fotografiu z roku 1998 zachytávajúcu vystavaný plot v tomto období. Obdobne žalovaný žiadal, aby od hodnoty domu bola odpočítaná hodnota plotu ohraničujúca pozemok zo zadnej strany. Uvedený plot bol znalcom ohodnotený ako súčasť nehnuteľnosti zvyšujúci jeho hodnotu o 1.535,33 eur. Uvedená vec mala totiž tak ako to bolo uvedené v predchádzajúcom prípade byť vybudovaná pred vznikom BSM, a to v roku 1998, čo bolo tiež preukázané listinným dôkazom - fotografiou z tohto obdobia. Žalovaný taktiež poukazoval, že je na mieste odpočítať od hodnoty domu aj hodnoty, a to: 754,47 eur zodpovedajúcej hodnote vodovodnej prípojky, 683,37 eur zodpovedajúcej hodnote vodovodnej šachty zahrnutej v ZP a hodnotu 268,58 eur zodpovedajúcej hodnote prípojky NN v ZP. Žalovaný uvedené dôvodil skutočnosťou, že aj tieto veci nie sú súčasťou BSM, vzhľadom na to, že boli žalovaným vybudované pred vznikom manželstva, čo vyplýva z predloženej fotodokumentácie týkajúcej sa výstavby nehnuteľnosti. Žalobkyňa v konaní skutočnosť, že k vybudovaniu uvedených vecí (bočný a zadný plot, prípojky vody, NN a vodomerná šachta) došlo pred vznikom manželstva relevantne nerozporevala. Vzhľadom na túto skutočnosť súd prvej inštancie od hodnoty nehnuteľnosti stanovenej v ZP odpočítal sumu 4.611,68 eur ako hodnotu vecí, ktoré v zmysle vykonaného dokazovania nie sú súčasťou vyporiadania BSM, napriek čomu však boli zahrnuté do hodnoty nehnuteľnosti v ZP v takomto rozsahu. Pre účely vyporiadania BSM súd prvej inštancie konštatoval hodnotu predmetnej nehnuteľnosti sumou 105.388,32 eur. Čo sa týka huteľných vecí, ktoré boli v rámci ZP zahrnuté do hodnoty nehnuteľnosti (kuchynská linka), túto huteľnú vec ako vec priamo určenú na užívanie predmetnej nehnuteľnosti ponechal ako súčasť nehnuteľnosti a jej hodnotu pri vyporiadaní BSM bral do úvahy ako hodnotu, ktorú súčasne s nehnuteľnosťou prikázal do vlastníctva žalovaného a následne ju preto nevyporiadaval v rámci súboru huteľných vecí. Tento spôsob zvolil aj vzhľadom na okolnosť, že vyporiadať kuchynskú linku požadovala iba žalobkyňa v úvodných podaniach, pričom následne po právnej argumentácii žalovaného, že sa jedná o súčasť hodnoty nehnuteľnosti už ďalej na jej vyporiadaní ako samostatnej huteľnej veci netrvala. Žalobkyňa navrhovala, aby v rámci vyporiadania BSM bol do masy BSM zahrnutý aj pozemok nachádzajúci sa pod rodinným domom patriaci do BSM. Uvedený pozemok je a aj počas celého obdobia trvania BSM bol vo výlučnom vlastníctve žalovaného. Súd prvej inštancie tak nezistil žiadnu okolnosť, pre ktorú by mala byť predmetná nehnuteľnosť - nachádzajúca sa v k.ú. W., obci W., v katastri nehnuteľností vedenom Okresným úradom A., katastrálnym odborom, zapísaná na LV č. XXXX ako parcela XXX/X zastavané plochy a nádvoría o výmere 255 m² zahrnutá do masy BSM. Právna argumentácia žalobkyne v tejto časti bola založená na okolnosti, že nehnuteľnosť, ktorá je súčasťou BSM sa stavala na pozemku, ktorý je výlučným vlastníctvom žalovaného, pričom tým, že uvedená nehnuteľnosť - rodinný dom v právnom zmysle začal existovať v priebehu manželstva a bol tak súčasťou BSM, malo následne v spojitosti s vznikom tejto veci dôjsť aj k spracovaniu nehnuteľnosti - pozemku, na ktorom nehnuteľnosť stojí a na základe ktorého dôvodu malo vlastníctvo aj k tejto nehnuteľnosti prejsť z výlučného vlastníctva žalovaného do BSM žalobkyne a žalovaného. Túto právnu argumentáciu žalobkyne namietal žalobca v plnom rozsahu a mal za zjavné, že predmetná nehnuteľnosť je naďalej v jeho výlučnom vlastníctve a netvorí súčasť BSM. Súd prvej inštancie takúto právnu argumentáciu považoval za priamo rozpornú s konštantnou judikatúrou súdov v obdobných prípadoch. Konštatoval, že nehnuteľnosti - pozemky a aj stavby na nich stojace nie sú na seba z pohľadu vlastníctva naviazané. Žiadne zákonné ustanovenie neodôvodňuje, aby zmena vlastníckeho práva k nehnuteľnosti - stavbe (konkrétne vznik právnej existencie stavby) reálne bez iného právneho dôvodu ovplyvnila vlastnícke právo k nehnuteľnosti - pozemku, na ktorom stojí. Z uvedeného dôvodu súd vyššie špecifikovanú nehnuteľnosť - pozemok vo vlastníctve žalovaného, na ktorom rodinný dom stojí, do vyporiadania BSM nezahrnul. Vzhľadom na skutočnosť, že nemal za dôvodné zahrnúť vyššie špecifikovaný pozemok do masy BSM nevykonával ani žalobkyňou navrhnuté dokazovanie (znalecký posudok) zamerané na určenie hodnoty predmetnej nehnuteľnosti. Žalobkyňa a žalovaný žiadali zhodne v konaní vyporiadať huteľné veci patriace do zaniknutého bezpodielového spoluvlastníctva žalobcu a žalovanej, pričom hodnoty uvedených huteľných vecí a určenie, ktorej zo strán vlastníctvo uvedených huteľných vecí má pripadnúť, boli v rámci pojednávania a vyjadrení strán stanovené na základe zhodných vyjadrení oboch strán. Do výlučného vlastníctva žalobkyne súd prvej inštancie prikázal kuchynský riad v zostatkovej hodnote 50,- eur, dve posteľe s matracom z detskej izby v zostatkovej hodnote 70,- eur, videoprehrávač v zostatkovej hodnote 10,-

eur, koberce kúpeľňové v zostatkovej hodnote 5,- eur, vysávač v zostatkovej hodnote 15,- eur, osobné motorové vozidlo zn. M. C. rok výroby 2006 VIN: G v zostatkovej hodnote 5.000,- eur, práčka v zostatkovej hodnote 80,- eur, záclony a garníže v zostatkovej hodnote 300,- eur. Do výlučného vlastníctva žalovaného súd taktiež na základe zhodných vyjadrení oboch strán prikázal hnuteľné veci špecifikované ako nábytok nachádzajúci sa v obývacej izbe v zostatkovej hodnote 250,- eur, televízor zn. LG v zostatkovej hodnote 120,- eur, koberec nachádzajúci sa v obývacej izbe v zostatkovej hodnote 30,- eur, luster nachádzajúci sa v obývacej izbe v zostatkovej hodnote 15,- eur, posteľ spálňová v zostatkovej hodnote 100,- eur, skriňa spálňová v zostatkovej hodnote 25,- eur, skriňa nachádzajúca sa v detskej izbe v zostatkovej hodnote 500,- eur, polica nachádzajúca sa v detskej izbe v zostatkovej hodnote 20,- eur, nočné stolíky v zostatkovej cene 20,- eur, koberec nachádzajúci sa v detskej izbe v zostatkovej hodnote 10,- eur, luster v zostatkovej hodnote 10,- eur, kúpeľňová skriňa v zostatkovej hodnote 30,- eur a bicykel v zostatkovej hodnote 100,- eur. Pokiaľ žalobkyňa v rámci žaloby požadovala do BSM zahrnúť osobné motorové vozidlo zn. P. P., r.v. XXXX, EČ: A. VIN: G., žalovaný v rámci procesnej obrany uviedol, že predmetné motorové vozidlo nadobudol na základe kúpnej zmluvy v roku XXXX, t.j. pred uzavretím manželstva so žalobkyňou, čo preukázal listinným dôkazom - kópiou technického preukazu, z ktorého vyplýva zápis žalovaného ako vlastníka vozidla dňa 28.10.2015, kde vlastníkom vozidla na území SR je evidovaný žalovaný s dátumom prvej evidencie 07.11.2005. Žalobkyňa v ďalšom priebehu konania už uvedené vozidlo do BSM zahrnúť nežiadala a na preukázanie svojich pôvodných tvrdení nenavrhol ani vykonať žiadne ďalšie dôkazy. Z uvedeného dôvodu súd prvej inštancie mal za to, že toto osobné motorové vozidlo nepatrí do bezpodielového spoluvlastníctva manželov. Žalovaný žiadal v rámci procesného útoku do masy BSM zahrnúť aj finančné prostriedky v dispozícii žalobkyne v čase zániku manželstva, k hodnote uvedených prostriedkov navrhol vykonať dopyt na príslušný finančný ústav. Žalobkyňa nepoprela existenciu vkladnej knižky a osobného účtu na jej meno ku dňu zániku manželstva ani nerozporovala, že by uvedené finančné prostriedky nemali byť súčasťou BSM, aj keď výšku zostatku na vkladnej knižke uvádzala spočiatku v inej výške ako vyplývala z vyjadrenia W.. Súd prvej inštancie na základe vykonaného dokazovania do výlučného vlastníctva žalobkyne prikázal zostatok na vkladnej knižke vedenej na meno žalobkyne v W. pod číslom IBAN B.. Existencia vyššie konkretizovanej vkladnej knižky vyplýva z potvrdenia W.. zo dňa 10.12.2020, ktorý potvrdzuje, že ku dňu zániku manželstva, teda XX.XX.XXXX bol na uvedenej vkladnej knižke vedenej na meno žalobkyne zostatok 1.467,89 eur. V rámci vyporiadania BSM súd prvej inštancie prikázal do osobného vlastníctva žalobkyne účet vedený v W.. pod číslom IBAN B., a to vzhľadom na skutočnosť, že v konaní bol predložený dôkaz žalobkyňou - výpis z uvedeného osobného účtu vedeného v W., z ktorého vyplýva výška takéhoto zostatku na uvedenom účte vedenom na meno žalobkyne, pričom žalobkyňa existenciu takéhoto účtu nerozporovala a ani žalovaný nenamietal sumu zostatku na účte vyplývajúcu z vykonaného dôkazu. Súd prvej inštancie ďalej konštatoval, že v konaní nebolo sporné, že strany sporu ako manželia - dlžníci spoločne počas trvania manželstva uzatvorili zmluvu o splátkovom úvere č. XXXXXXXXXX zo dňa 14.05.2013, ktorý nebol ani ku dňu vyporiadania splatený. Ako vyplýva zo správy veriteľa (čl. 321) nesplatený zostatok istiny spolu s nesplatenými úrokmi ku dňu zániku manželstva predstavuje v súčte sumu 63.780,74 eur. Občiansky zákonník nemá výslovné ustanovenie o tom, ako treba vyporiadať spoločné pohľadávky a dlhy manželov, ktoré sú spojené s ich bezpodielovým spoluvlastníctvom. Súdna prax však zastáva stanovisko, že v rámci komplexného riešenia majetkových vzťahov sa zásadne vyporiadávajú aj ďalšie spoločné majetkové práva a povinnosti, vrátane spoločných pohľadávok a dlhov, analogicky s použitím ustanovení § 149 a § 150 Občianskeho zákonníka, i keď predmetom BSM podľa § 143 Občianskeho zákonníka sú len veci, nie spoločné pohľadávky a dlhy (R 42/1972). Vyporiadanie neuhradených spoločných úverov strán sporu je preto v súlade so súdnou praxou. Vyporiadanie dlhov (záväzkov) manželov podľa okolností prípadu možno vykonať prikázaním dlhu obom účastníkom alebo prikázaním dlhu jednému z účastníkov. Žalobkyňa aj žalovaný zhodne navrhli prikázanie dlhu žalovanému aj s poukazom na prikázanie nehnuteľnosti, na ktorej viazne záložné právo spojené s pohľadávkou z uvedenej úverovej zmluvy. Napokon je uvedený spôsob vyporiadania logický s prihliadnutím na to, že žalovaný výlučne sám tento úver aj od rozvodu spláca, a preto je zrejme, že je tiež dostatočne bonitný na to, aby aj naďalej v takto nastavenom procese pokračoval. Taktiež v konaní nebolo sporné, že strany sporu ako manželia - dlžníci spoločne počas trvania manželstva uzatvorili zmluvu o medziúvere a stavebnom - spotrebiteľskom úvere č. XXXXXXXX zo dňa 13.07.2012, ktorý vo forme stavebnom - spotrebiteľskom úveru nebol ani ku dňu vyporiadania splatený a celková čiastka, ktorá mala byť stavebnými sporiteľmi ako dlžníkmi (obaja manželia) uhradená, je stanovená na sumu 6.790,53 eur. Z predloženej zmluvy vyplýva, že tento záväzok v čase zániku manželstva naďalej existoval a boli z neho zaviazaní obaja bývalí manželia. Žalovaný nesplatený zostatok istiny spolu s nesplatenými

úrokmi ku dňu zániku manželstva vyčíslil na sumu 4.058,88 eur. Uvedená suma nebola žalobkyňou rozporovaná. Žalobkyňa aj žalovaný navrhli prikázanie dlhu žalovanému, uvedený spôsob vyporiadania je aj v tomto prípade logický s prihliadnutím na to, že žalovaný výlučne sám tento úver aj od rozvodu spláca, možno teda jednoznačne predpokladať jeho schopnosť tento záväzok splácať aj naďalej. Ďalej si žalovaný uplatnil aj splátky, ktoré od rozvodu zaplatil ako plnenia na zmluvu o splátkovom úvere č. XXXXXXXXXX zo dňa 14.05.2013 a zmluvu o medziúvere a stavebnom - spotrebiteľskom úvere č. XXXXXXXX zo dňa 13.07.2012 za obdobie po skončení manželstva. Skutočnosť, že uvedené úvery mali byť po rozvedení manželstva uhrádzané výlučne žalovaným, nebola medzi účastníkmi sporná. Nakoľko však vyššie uvedené úvery boli stanovené ako pasíva v rozsahu ku zániku manželstva (ich skutočný rozsah ku dňu rozhodnutia súdu strany ničím nepreukázali ani nenavrhli vykonať takéto dokazovanie) ich čiastočné uhradenie žalovaným po zániku manželstva by spôsobilo potrebu síce takéto plnenie z výlučných prostriedkov žalobcu na masu BSM započítať, ale následne by súčasne odôvodňovalo potrebu upraviť výšku pasív, ktoré sám preberá, keďže ich čiastočným uhradením by došlo k ich zníženiu. Súd prvej inštancie tak konštatoval, že započítanie týchto úhrad tak nie je spôsobilé zasiahnuť do nároku na vyrovnanie v rámci vyporiadania BSM. V tejto časti primárne poukázal, že žalovaný žiadnym spôsobom nepreukázal, v akom rozsahu záväzky zo zmluvy o splátkovom úvere č. XXXXXXXXXX zo dňa 14.05.2013 a zmluvy o medziúvere a stavebnom - spotrebiteľskom úvere č. XXXXXXXX zo dňa 13.7.2012 uhradil. Z uvedeného dôvodu súd prvej inštancie na plnenia z vyššie uvedených zmlúv neprihliadal, keďže jednak ich nemal za preukázané a nemal za preukázané ani zníženie spoločného záväzku patriaceho do BSM. Pokiaľ sa žalovaný v rámci širšieho vyporiadania BSM procesným útokom domáhal započítania plnení spočívajúcich v platbe poisťného na nehnuteľnosť, ktorá bola súčasťou BSM. Súd prvej inštancie mal zato, že v danom prípade žalovaný neunesol dôkazné bremeno, ktoré spočívalo v preukázaní, že skutočne z jeho výlučného majetku boli poskytnuté plnenia, ktoré boli naviazané na vlastníctvo nehnuteľnosti, ktorá bola súčasťou BSM. Žalovaný vo veci nepredložil žiadne dôkazy, ktoré by potvrdzovali, že na základe výzvy na úhradu plnenia, skutočne k úhrade plnenia došlo, taktiež nepredložil ani poisťnú zmluvu alebo iný relevantný listinný dôkaz, ktorý by relevantne preukázal, že uvedené poisťné je poisťením práve nehnuteľnosti v BSM a nie napríklad aj vybavenia domu, ktoré nie je súčasťou BSM, pozemku, na ktorom sa nehnuteľnosť nachádza, iných hnutelných vecí nachádzajúcich sa na pozemku a podobne. Súd tu pritom poukazuje na skutočnosť, že žalobkyňa započítanie takýchto plnení v rámci vyporiadania BSM namietala. Z poukazu na vyššie uvedené skutočnosti preto súd prvej inštancie tieto plnenia v rámci predmetného konania do vyporiadania BSM nezahrnul. Žalovaný sa domáhal započítania ako vnosu nákladov základovej dosky rodinného domu, ktorý je súčasťou vyporiadania BSM. Žalovaný hodnotu tohto vnosu stanovil na sumu 13.392,93 eur. Súd prvej inštancie z pohľadu hodnoty vnosu žalovaného do masy BSM zhotovením základov rodinného domu nemal preukázanú jeho hodnotu či už na základe žalovaným predloženého rozpočtu, ktorý nie je listinou preukazujúcou skutočne vynaložené náklady na zhotovenie základov do stavu, v akom sa nachádzali v čase vzniku BSM s tým, že uvedená listina žiadnym spôsobom nevyvracia obranu žalovanej založenú na tvrdení, že stavebný materiál mal byť použitý v menšom množstve a celková cena rozpočtu na zhotovenie základov nezodpovedá obvyklým nákladom. Súd prvej inštancie v danom prípade pri hodnotení dôkazu prihliadal na skutočnosť, že uvedený rozpočet bol vyhotovený za iným účelom (zabezpečenie neskoršieho úveru) a taktiež bol spochybnený stavebným dozorom uvedenej stavby, a to čo do celkovej hodnoty a objemu vykonaných prác. Uvedený vnos preto pokladal za nesporný iba do hodnoty nerozporovanej žalobkyňou - 5.500,- eur a preto z tejto hodnoty uvedeného vnosu žalovaného do BSM vychádzal. Žalovaný sa taktiež domáhal započítania vnosu v sume 1.400,- eur, a to nákladov na stavebné plány na výstavbu domu. Súd prvej inštancie konštatoval, že v rámci tohto nároku žalovaný neunesol dôkazné bremeno pre účely hodnoty takéhoto vnosu. Samotná svedkyňa V. K., na ktorú ako na jediný dôkazný prostriedok poukazoval, sa k hodnote takýchto plánov nevyjadřila, a ide navyše v jej prípade o svedkyňu v blízkom príbuzenskom vzťahu s žalovaným - jeho sestru. Súd prvej inštancie preto existenciu takéhoto vnosu žalovaného do BSM nemal za preukázanú. Žalobkyňa sa v rámci vyporiadania BSM domáhala započítania vnosov, a to stavebného materiálu - tehál na výstavbu rodinného domu v BSM v hodnote 5.000,- eur a finančnej sumy 2.000,- eur použitej na kúpu okien rodinného domu patriaceho do BSM. Žalovaný nerozporoval výšku vnosu žalobkyne v sume 5.000,- eur pozostávajúceho zo zabezpečenia stavebného materiálu - tehál na výstavbu rodinného domu patriaceho do BSM. Čo sa týka vnosu v hodnote 2.000,- eur, pozostávajúceho z finančných prostriedkov na kúpu okien na rodinnom dome v BSM, nenamietal tento čo do jeho výšky, avšak v rámci procesnej obrany uviedol, že tento považuje za dar rodičov žalobkyne, avšak poskytnutý žalobkyne a žalovanému spoločne za trvania manželstva do BSM. Keďže z výsluchu svedka P. M. ako aj žalobkyne vyplynulo, že uvedené finančné prostriedky v sume 2.000,-

eur boli rodičmi odovzdané k rukám žalobkyne a výslovne obdarovanou mala byť práve žalobkyňa, súd prvej inštancie vychádzal zo stavu, že obdarovaná bola výlučne žalobkyňa a následne táto predmetné finančné prostriedky, ktoré boli v jej výlučnom vlastníctve, použila na vec patriacu do BSM. Mal za to, že žalovaný tvrdenie, že uvedené finančné prostriedky boli darom pre oboch manželov, ničím relevantne nepreukázal. Pokiaľ žalobkyňa sa v rámci vyporiadania BSM domáhala započítania vnosu a to prác, ktoré jej otec - svedok P. M. a brat svedok T.J. uskutočnili na stavbe rodinného domu, pričom tieto ich práce mali mať povahu daru pre žalobkyňu a ich hodnota bola tak jej vnosom do masy BSM, nakoľko ich prácou došlo k zhodnoteniu nehnuteľnosti, súd prvej inštancie konštatoval, že ak ide o dar v zmysle ustanovenia § 143 Občianskeho zákonníka, podmienkou darovania je uzavretie darovacej zmluvy, a ďalšou nevyhnutnou podmienkou je, že dar musí byť poskytnutý z majetku darcu. Predmetom darovania môže byť čokoľvek, čo je predmetom občianskoprávneho vzťahu, najmä vec, právo, alebo iná majetková hodnota. Práca rodinných príslušníkov pre jedného z manželov však nemôže byť darom, nenapĺňa náležitosti darovacej zmluvy podľa § 628 a nasl. Občianskeho zákonníka. Ide o tzv. spoločenskú, rodinnú úsluhu (jednostrannú liberalitu), ktorá nespôsobuje žiadne právne následky, nezakladá žiaden právny vzťah. Súd prvej inštancie poukázal pri predmetnej právnej argumentácii na rozhodnutia Najvyššieho súdu SR sp. zn. 9Cdo205/2020, nález ÚS ČR, sp. zn. II. ÚS 231/10 a rozsudok Najvyššieho súdu Českej republiky sp. zn. 22 Cdo 1128/2005. Vzhľadom na stotožnenie sa s právnou argumentáciou uvedených rozhodnutí práce vykonané svedkami P. M. a T. M. považoval za jednostranné liberality, ktoré ako také nezakladajú nárok žalobkyne na započítanie týchto rodinných úsluh z pohľadu ich hodnoty ako vnosov žalobkyne do BSM. Následne súd prvej inštancie odôvodnil výpočet vyporiadacieho podielu. Konštatoval, že vyporiadavaná hodnota BSM je hodnota hnuiteľných vecí prikázaných do vlastníctva žalobkyne (včítane motorového vozidla M.) 5.530,- eur + zostatok na bankovom účte žalobkyne 769,39 eur + zostatok peňažných prostriedkov na vkladnej knižke na meno žalobkyne v sume 1.467,89 eur + hodnota nehnuteľnosti prikázanej do vlastníctva žalovaného (rodinný dom v obci W.) 105.388,32 eur + hodnota hnuiteľných vecí prikázaných do vlastníctva žalovaného 1.230,- eur (spolu aktíva celej masy BSM 114.385,60 eur), od ktorej hodnoty súd prvej inštancie odpočítal spoločné nesplatené záväzky (zmluva o splátkovom úvere a zmluva o medziúvere a stavebnom spotrebiteľskom úvere) 67.839,62 eur, predstavuje čistú hodnotu BSM v sume 46.545,98 eur. Z tejto sumy by mal mať každý z manželov podiel 1-polovice, teda každému by malo pripadnúť po 23.272,99 eur. Žalobkyňa nadobudla hnuiteľné veci v hodnote 5.530,- eur, zostatok na bankovom účte žalobkyne 769,39 eur a zostatok peňažných prostriedkov na vkladnej knižke na meno žalobkyne v sume 1.467,89 eur, teda jej celkovo pripadlo 7767,28 eur, čo je o 15.505,71 eur menej, než na ňu pripadá podiel. Ďalej konštatoval, že žalovaný nadobudol hnuiteľné veci prikázané do jeho vlastníctva v hodnote 1.230,- eur a nehnuteľnosť prikázanú do vlastníctva žalovaného (rodinný dom v obci W.) v hodnote 105.388,32 eur, súčasne však prevzal spoločné nesplatené záväzky (zmluva o splátkovom úvere a zmluva o medziúvere a stavebnom spotrebiteľskom úvere) v hodnote 67.839,62 eur, teda nadobudol hodnotu 38.778,70 eur, čo je o 15.505,71 eur viac, než na neho pripadá. To znamená, že túto sumu by mala žalobkyňa dostať v rámci vyrovnania svojho podielu tak, aby každý z manželov mal polovičný podiel. Pri konečnom výpočte nároku na vyrovnací podiel súd prvej inštancie zohľadnil vnosy žalobkyne aj žalovaného vynaložené z majetku nepatriaceho do BSM na vec tvoriacu súčasť BSM s tým, že vnos na strane žalovaného pozostával z nákladov základovej dosky rodinného domu v hodnote 5.500,- eur. Vnos na strane žalobkyne pozostával z vnosu žalobkyne v sume 5.000,- eur na zabezpečenie stavebného materiálu a vnosu v hodnote 2.000,- eur na kúpu okien na rodinnom dome. V prospech žalovaného treba zohľadniť polovicu z jeho vnosu, čo je 2.750,- eur a v prospech žalobkyne obdobne jednu polovicu jej vnosov t.j. 3.500,- eur. Po započítaní vyvodil, že žalovaný je na vyrovnanie podielov povinný žalobkyňi zaplatiť sumu 16.097,66 eur, preto zaviazal žalovaného na úhradu podielu v tejto výške. Žalobcovi poskytol lehotu 60 dní od právoplatnosti rozsudku na výplatu podľa § 232 ods. 3 CSP, čo je podľa názoru súdu odôvodnené výškou sumy, ktorú musí žalobkyňa uhradiť, počas ktorého obdobia má možnosť zabezpečiť si finančné prostriedky (napr. vybavením pôžičky, úveru a pod). Súčasne táto lehota je podľa názoru súdu adekvátna i v tom smere, že nenúti žalobkyňu, aby na výplatu podielu čakala neprimerane dlhý čas. Lehotu tri dni vzhľadom na okolnosti prípadu a charakter a výšku uloženej povinnosti považoval za krátku. O nároku na náhradu trov konania strán sporu rozhodol podľa § 255 ods. 1, 2 C.s.p. tak, že žiadna zo strán nemá na náhradu trov konania právo.

2. Proti rozsudku podala v zákonom stanovenej lehote odvolanie žalobkyňa. Navrhla, aby odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie vo výroku III., IV., V., VII., VIII. zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie a nové rozhodnutie, alternatívne, aby rozsudok súdu prvej inštancie v časti výroku IV. zmenil tak, že žalovanému uloží povinnosť žalobkyňi zaplatiť v lehote 10 dní od právoplatnosti rozsudku

sumu 31.890,- eur, t.j. 1 hodnoty rodinného domu. Zastávala názor, že súd prvej inštancie rozhodol nespravodlivo, nepripustil návrh na dokazovanie, ktoré navrhla žalobkyňa. Mala za to, že aplikácia zásady koncentrácie, na ktorú sa zákonný sudca odvoláva, v tomto prípade je nenáležitá. Súd prvej inštancie v rozhodnutí neprihliadal na záujmy maloletých detí, keď neprihliadal na jej návrh, aby jadro vyporiadania BSM patrilo obom maloletým deťom, nesprávne rozhodol pri aplikácii miery zásluhy oboch bývalých manželov na vzniku a zveľaďovaní BSM, hlavne predmetného rodinného domu. Zastávala názor, že rozsudok vyznieva ako prémia v prospech žalovaného, ktorý na stavbe rodinného domu bol sporadicky. Poukazovala na to, že žalovaný nepriznal, že z vecí patriacich do BSM rozpredával veci ako napr. bicykel, že žalobkyňa a maloleté deti v tom čase v útlom veku vyhnal z rodinného domu pod vplyvom alkoholu. Uviedla, že pred vyhlásením rozsudku žalovaný interiér rodinného domu stavebne prerába pre potreby svojho bývania s inou ženou. Súd prvej inštancie pri svojom rozhodovaní sa odmietol vyporiadať so znaleckým posudkom, pričom obe sporové strany znalecký posudok nespochybnili. Vytýkala súd prvej inštancie, že odmietol pripustiť doplnenie dokazovania, ktoré navrhovala a z ktorého malo vyplývať, že práve žalobkyňa mala väčší vklad do BSM. Nesúhlasila s vyporiadaním sa súdu prvej inštancie so zostatkami finančných prostriedkov na účte žalovaného a žalobkyne, nevysporiadal sa s dôkazom, ktorý súdu predložila B.. Uviedla, že sa nevie zbaviť dojmu, že pri posudzovaní žaloby bola veľká miera ovplyvňovania súdu žalovanou stranou, čo sa premietlo aj v tom, že žalovaná strana zostala v súdnej miestnosti aj po vyhlásení rozsudku, pričom žalobkyňa súdnu miestnosť opustila aj so svojím právnym zástupcom v slovnom doprovide sudcu, že ..."dúfa, že sa proti rozsudku neodvolá"... .

3. Žalovaný v písomnom vyjadrení k podanému odvolaniu navrhol potvrdenie napadnutého rozsudku. Zastával názor, že súd prvej inštancie dospel rozhodnutím o merite veci na základe vykonaných dôkazov k správnym skutkovým zisteniam a vykonal navrhnuté dôkazy potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností, na zistený skutkový stav aplikoval správne právne normy, t.j. vec správne právne posúdil a vonkoncom nerozhodol nespravodlivo, tak ako uvádza žalobkyňa. Zároveň v konaní správne nevzhladol žiadne vady postupu žalovaného uvádzané žalobkyňou v podanom odvolaní. Pokiaľ matka navrhla, aby jadro vyporiadania BSM patrilo obom maloletým deťom, poukazoval na to, že prevod majetku patriaceho do BSM do vlastníctva detí nie je možné určiť rozhodnutím súdu v rámci sporu o vyporiadanie BSM. Ďalej dôvodil, že súd prihliadal na záujem maloletých detí, ktoré majú právo dom svojho rodiča bez akýchkoľvek obmedzení (spočívajúcich napr. v hádkach ich rodičov) užívať. Poukazoval na to, že práve žalobkyňa neustále predlžovala spor, zakladala dôkazy po jednom, alebo po pár z nich na každom pojednávaní, pričom nešlo o žiadne novoty a súd prvej inštancie aj s poukazom na vyššie uvedené návrh žalobkyne na vykonanie dôkazov - listín predložených na pojednávaní konanom dňa 20.01.2022 správne zamietol a vyhlásil uznesením dokazovanie za skončené. Tvrdenie žalobkyne o tom, že aplikácia zásady koncentrácie má byť nenáležitá, žalovaný absolútne odmieta. Pokiaľ žalobkyňa namietala nesprávne rozhodnutie pri aplikácii miery zásluhy oboch bývalých manželov na vznik, zveľaďovanie BSM, hlavne predmetnej nehnuteľnosti, mal za to, že naopak súd prvej inštancie prihliadol na ustálenú judikatúru a správne rozhodol pri aplikácii miery zásluhy strán sporu na zveľaďovanie BSM. Rovnako nesúhlasil s ostatnými odvolacími námietkami žalobkyne, s poukazom na správne závery súdu prvej inštancie. Záverom, pokiaľ sa týka tvrdenia žalobkyne, že pri posudzovaní žaloby mala byť veľká miera ovplyvňovania súdu žalovanou stranou, žalovaný uviedol, že sa voči týmto výslovné ohradzuje, považuje ich za vymyslené tvrdenia žalobkyne, ktoré nemôže nijako preukázať, nakoľko sa nestali. Uviedol, že ani len náznakom žalovaný žiadnym spôsobom neovplyvňoval súd prvej inštancie v rámci rozhodovania o žalobe žalobkyne, a to čo sa týka celého konania. Uviedol, že ho mrzí, že sa žalobkyňa nevie zbaviť uvedeného dojmu, keďže v priebehu celého sporu jej nik nedokázal vysvetliť, že za existencie zistenej masy BSM sú ňou požadované očakávania na výplatu z BSM nereálne. Žalovanému neostane len dom, ale aj úvery vo výške viac ako 70.000,- eur. Výsledok rozhodovacieho procesu nevyhovoval ani žalovanému, nakoľko ho súd zaviazal uhradiť žalobkyňi o cca 4.000,- eur vyššiu sumu ako navrhoval. Preto akékoľvek nepreukázané tvrdenia o ovplyvňovaní súdu považuje za účelové, predstavujúce reakciu na nevyhovenie nereálnym predstavám žalobkyne o spôsobe vyporiadania BSM.

4. Žalobkyňa v následnom písomnom vyjadrení opakovanou poukazovala na to, že súd nespravodlivo posúdil pomer hodnoty vecí patriacich do BSM, predovšetkým hodnotu rodinného domu, ktorá je určená do jeho výlučného vlastníctva a financií, ktoré súd určil, že jej má žalovaný vyplatiť. Nesúhlasila s posúdením, kto sa akým spôsobom, mierou pričínil o BSM a jej zveľaďovanie. Rovnako nesúhlasila ani s umožnením splácať uvedenú smiešnu sumu v splátkach, za ktorú si nemôže kúpiť žiadne byt' ani v podmienkach mesta A.. V ostatnom sa pridrižovala všetkých svojich doterajších vyjadrení, návrhov.

5. Krajský súd ako odvolací súd preskúmal vec podľa ust. § 379 a § 380 ods. 1 CSP bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 385 CSP a dospel k záveru, že rozsudok súdu prvej inštancie je potrebné ako vecne správny podľa § 387 ods. 1 CSP potvrdiť, pričom v súlade s ust. § 387 ods. 2 CSP odvolací súd poukazuje na vecne správne odôvodnenie rozhodnutia súdu prvej inštancie, s ktorým sa stotožňuje.

6. Aj keď výroková časť predmetného rozsudku o vyporiadaní BSM obsahuje výroky, ktoré neboli odvolaním napadnuté, a to výroky o tom, čo z vecí, ktoré mali žalobkyňa a žalovaný v bezpodielovom spoluvlastníctve manželov, pripadá do výlučného vlastníctva žalovaného a čo pripadá do výlučného vlastníctva žalobkyne, a súvisiaci výrok o trovách konania, treba na toto rozhodnutie hľadieť ako na jednotný celok, ktorý má komplexne vyporiadať doterajšie práva strán sporu BSM a konštituovať ich nové práva.

7. Odvolací súd podrobne preskúmal všetky rozhodujúce námietky, ktoré boli v odvolaní žalobkyňou vznesené a v plnom rozsahu sa stotožňuje so skutkovými a právnymi závermi súdu prvej inštancie. Súd prvej inštancie vykonal vo veci dostatočné dokazovanie, vyhodnotil dôkazy v konaní vykonaný každý jednotlivito a všetky vo vzájomnej súvislosti, odôvodnil z akých dôvodov a ktoré tvrdenia strán sporu mal za preukázané a ktoré nie, uviedol svoje skutkové zistenia, ktoré z dokazovania vyplynuli a na vec aplikoval správne právne predpisy, ktoré i správne vyložil. Rozhodnutie súdu prvej inštancie zodpovedá požiadavkám ust. § 220 CSP. Námietky žalobkyne uvedené v podanom odvolaní preto nemohli prívodiť zmenu napadnutého rozsudku. Ani v odvolacom konaní neboli preukázané, ani tvrdené také skutočnosti, ktoré by mohli mať za následok odlišné rozhodnutie vo veci. Z tohto dôvodu si odvolací súd osvojil dôvody napadnutého rozsudku súdu prvej inštancie a v podrobnostiach na ne v zmysle § 387 ods. 2 CSP poukazuje. Na doplnenie správnosti odvolací súd uvádza:

8. Odvolací súd za aplikácie § 380 ods. 2 CSP z úradnej povinnosti predovšetkým posudzoval, či konanie pred súdom prvej inštancie nie je zaťažené vadou/vadami, ktorá/ktoré sa týka/týkajú procesných podmienok a vzhľadom na odvolaciu námietku týkajúcu sa nedostatočného odôvodnenia napadnutého rozhodnutia tiež, či postupom súdu nedošlo k takému nesprávnemu procesnému postupu, ktorý by znemožnil stranám uskutočňovať im patriace procesné práva v takej miere, že by došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, resp. či tu nie je existencia takej vady, ktorá by bola spôsobilou mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci (§ 365 ods. 1 písm. b/, d/ CSP).

9. Odôvodňovanie súdnych rozhodnutí je súčasťou práva na spravodlivý súdny proces v zmysle článku 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a slobôd a článku 46 ods. 1 Ústavy SR. V situácii, keď z odôvodnenia rozhodnutia nemožno zistiť dôvody, pre ktoré bolo vyhovené nároku, ktorý strana sporu žalobou uplatnila, či pre ktoré bol tento zamietnutý, je pre tieto veľmi obtiažne pochopiť takéto rozhodnutie. Pokiaľ nie sú tieto faktory vysvetlené v odôvodnení rozhodnutia, nemožno vylúčiť, že rozhodnutie, z ktorého nie je možné aspoň v základných rysoch zistiť, akými úvahami sa súd pri formulovaní výroku spravoval, treba považovať za nepreskúmateľné. Takéto rozhodnutie súdu porušuje právo účastníka na spravodlivý súdny proces, pretože mu upiera možnosť náležite skutkovo a právne argumentovať proti rozhodnutiu súdu v rámci opravných prostriedkov.

10. Výkladom toho, či nepreskúmateľnosť rozhodnutia zakladá vadu konania spočívajúcu v odňatí možnosti účastníkovi konať pred súdom, následkom zistenia ktorej je zrušujúce rozhodnutie, resp. či ide len o tzv. inú vadu konania, sa zaoberalo Občianskoprávne kolégium Najvyššieho súdu Slovenskej republiky na zasadnutí konanom dňa 3. decembra 2015 a prijalo stanovisko, podľa ktorého výnimočne, keď písomné vyhotovenie rozhodnutia neobsahuje zásadné vysvetlenie dôvodov podstatných pre rozhodnutie súdu, môže ísť o skutočnosť, ktorá zakladá dôvod na odvolanie podľa ust. § 205 ods. 2 písm. a/ v spojitosti s ust. § 221 ods. 1 písm. f/ Občianskeho súdneho poriadku, spočívajúci v odňatí možnosti účastníkovi konať pred súdom (teraz § 365 ods. 1 písm. b/ CSP), inak ide o tzv. inú vadu konania (§ 365 ods. 1 písm. d/ CSP), v súvislosti s čím je potrebné vždy skúmať mieru (intenzitu) nepreskúmateľnosti, teda mieru, do akej táto vada poškodí účastníka konania na jeho ústavných právach, teda v každej konkrétnej veci individuálne zodpovedať otázku, do akej miery možno nepreskúmateľnosť rozhodnutia posudzovať ako tzv. inú vadu a do akej miery ho možno posudzovať ako odňatie možnosti konať pred súdom, resp. porušenie práva na spravodlivý proces.

11. Preskúmaním obsahu odôvodnenia napadnutého rozhodnutia, odvolací súd nevzhladol dôvodnosť uplatnenej odvolacej námietky. Rozhodnutie súdu ako orgánu verejnej moci nemusí byť totožné s očakávaniami a predstavami tej - ktorej strany sporu, ale z hľadiska odôvodnenia musí spĺňať parametre zákonného rozhodnutia požiadavkami v zmysle § 220 ods. 2 CSP. Všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené stranou, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam (rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky vo veciach sp. zn. IV. ÚS 115/03 či sp. zn. III. ÚS 60/04). Túto požiadavku zvyrazňuje vo svojej judikatúre aj Európsky súd pre ľudské práva (napr. Georgidias v. Grécko z 29. mája 1997, Recueil III/1997). Európsky súd pre ľudské práva pripomína, že právo na spravodlivý súdny proces nevyžaduje, aby súd v rozsudku reagoval na každý argument prednesený v súdnom konaní. Stačí, aby reagoval na ten argument (argumenty), ktorý je z hľadiska výsledku súdneho rozhodnutia považovaný za rozhodujúci (napr. rozsudok vo veci Ruiz Torija c. Španielsko a Hiro Balani/Španielsko, oba z 9. decembra 1994, Annuaire, séria A č. 303 A a č. 303 B).

12. V posudzovanej veci súd prvej inštancie v odôvodnení svojho rozhodnutia dal odpoveď na všetky podstatné právne a skutkovo relevantné otázky, súvisiace s predmetom súdnej ochrany. Odôvodnenie rozhodnutia v napadnutej časti obsahuje dostatok skutkových a právnych záverov, spĺňa všetky vyššie uvedené požiadavky a tvorí dostatočný podklad pre uskutočnenie prieskumu v odvolacom konaní, pričom odvolací súd nezistil, že by tieto závery boli neodôvodnené. Skutočnosť, že strany sporu sa s názorom súdu prvej inštancie nestotožňujú, nemôže samo o sebe viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti, alebo arbitrárnosti postupu a rozhodnutia súdu prvej inštancie.

13. Postupom súdu prvej inštancie tak nedošlo k takému nesprávnemu procesnému postupu, ktorý by znemožnil stranám uskutočňovať im patriace procesné práva v takej miere, že by došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces a nebola zistená ani tzv. iná vada konania, spôsobilá viesť k záveru, že jej následkom došlo k nesprávnemu rozhodnutiu vo veci a odvolacím prieskumom ex offio nebola zistená ani žiadna vada, týkajúca sa procesných podmienok, teda nedošlo z hľadiska vyššie uplatnených odvolacích námietok k naplneniu odvolacích dôvodov uvedených v ust. § 365 ods. 1 písm. b/ a d/ CSP.

14. V posudzovanej veci odvolateľka v odvolaní priamo neuvádzala, že uplatňuje odvolací dôvod uvedený v ust. § 365 ods. 1 písm. c/ CSP, teda, že namieta nestrannosť (zaujatosť, vylúčenie) zákonného sudcu, ktorý konal a rozhodoval vo veci, v konkrétnostiach tvrdiac, že sa nevie zbaviť dojmu, že pri posudzovaní žaloby bola veľká miera ovplyvňovania súdu žalovanou stranou, čo sa premietlo aj v tom, že žalovaná strana zostala v súdnej miestnosti aj po vyhlásení rozsudku a žalobkyňa súdnu miestnosť opustila aj so svojím právnym zástupcom v slovnom doprovode sudcu, že „dúfa, že sa proti rozsudku neodvolá“.

15. Podľa § 49 ods. 1 CSP, sudca je vylúčený z prejednávania a rozhodovania sporu, ak so zreteľom na jeho pomer k sporu, k stranám, ich zástupcom alebo osobám zúčastneným na konaní, možno mať odôvodnené pochybnosti o jeho nezaujatosti.

16. Podľa § 49 ods. 3 CSP okolnosti, ktoré spočívajú v postupe sudcu v konaní o prejednávanej veci, alebo v jeho rozhodovacej činnosti, nie sú dôvodom na vylúčenie sudcu.

17. Inštitútom vylúčenia sudcu z prejednávania veci pre zaujatosť, sa v občianskom súdnom konaní garantuje základné právo na prerokovanie a rozhodnutie veci nestranným súdom podľa čl. 46 ods. 1 ústavy. Nestrannosť sa obyčajne definuje ako neprítomnosť predsudku (zaujatosti) a straníckosti (nadšžania určitej procesnej strane). Obsahom práva na nestranný súd je, aby rozhodnutie v konkrétnej veci bolo výsledkom konania nestranného súdu, čo znamená, že súd musí každú vec prerokovať a rozhodnúť tak, aby voči účastníkom postupoval nezaujato a neutrálne, žiadnemu z nich nenadšžal a objektívne posúdil všetky skutočnosti závažné pre rozhodnutie vo veci. Nestranný súd poskytuje všetkým účastníkom konania rovnaké príležitosti na uplatnenie všetkých práv, ktoré im zaručuje právny poriadok, pokiaľ súd má právomoc o takomto práve rozhodnúť (II. ÚS 71/97).

18. Obsahom základného práva na prerokovanie veci pred nestranným súdom nie je však povinnosť súdu vyhovieť každému návrhu oprávnených osôb a vždy vylúčiť sudcu z ďalšieho prerokovania a rozhodovania veci pre zaujatosť. Obsahom tohto práva je len povinnosť súdu prerokovať každý návrh oprávnenej osoby na vylúčenie sudcu z ďalšieho prerokovania a rozhodnutia veci a rozhodnúť o tomto návrhu (I. ÚS 73/97, I. ÚS 27/98, II. ÚS 121/03).

19. Z citovaného zákonného ustanovenia vyplýva, že existenciu zaujatosti sudcu možno vyvodiť len z jeho konkrétneho pomeru k sporu, k stranám alebo ich zástupcom, alebo k iným osobám zúčastneným na konaní. Sudca je totiž pri výkone svojej funkcie nezávislý a je povinný zákony a iné všeobecné právne predpisy vykladať podľa svojho najlepšieho vedomia a svedomia, rozhodovať nestranné, spravodlivo, bez zbytočných prietahov, len na základe skutočností a v súlade so zákonom. Vylúčenie sudcu z prejednávania a rozhodovania vecí, v ktorom je zákonným sudcom, je teda možné len v mimoriadnych prípadoch, za podmienok upravených citovaným ustanovením § 49 ods. 1 (príp. ods. 2) CSP, ktoré predpokladajú existenciu takých závažných skutočností, v dôsledku ktorých aj pri uplatňovaní zásady nezávislosti rozhodovania, by mohli vzniknúť pochybnosti o nezáujatosti sudcu. K takejto situácii môže dôjsť len vtedy, ak je evidentné, že vzťah sudcu k danej veci, ich účastníkom, alebo ich zástupcom, dosahuje takú intenzitu, že i napriek zákonom stanovenej povinnosti sudca nebude môcť, alebo nebude schopný nezávisle a nestranné rozhodnúť. Zákon teda zakladá vylúčenie sudcu na existencii určitého dôvodu vymedzeného takými konkrétne označenými a zistenými skutočnosťami, vo svetle ktorých sa javí sudcova nezáujatost pochybnou. Vylučuje sa tým subjektívny pohľad na vylúčenie sudcu; na to, aby bol sudca vylúčený, nemôžu postačovať pochybnosti o možnej zaujatosti. Sudcov pomer k účastníkom, ich zástupcom, alebo osobám zúčastneným na konaní, môže byť založený predovšetkým na príbuzenskom, alebo jemu obdobnom vzťahu, ktorému na roveň môže v konkrétnom prípade stáť vzťah priateľský, či naopak zjavne nepriateľský. Do úvahy prichádza i vzťah ekonomickej závislosti. Uplatnená námietka zaujatosti pre pomer sudcu k veci musí byť v príčinnej súvislosti s predmetom daného konania. (Uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky, sp. zn. II. ÚS 76/1999 z 20. júla 1999).

20. U vec prejednávajúceho sudcu súdu prvej inštancie však v konkrétnostiach z tvrdení žalobkyne nevyplýva existencia príbuzenského, či jemu obdobného vzťahu, prípadne priateľského vzťahu, alebo vzťahu ekonomickej závislosti voči ktorémukoľvek účastníkovi konania, ktorý by objektívne bol vo svetle ust. § 49 CSP spôsobilý vec prejednávajúceho sudcu diskvalifikovať z prejednávania a rozhodovania predmetnej veci z hľadiska pochybnosti o jeho nezáujatosti, či už zo subjektívneho, alebo objektívneho hľadiska. Meradlom hodnotenia objektivity sudcu nemôže byť subjektívne hľadisko účastníka konania. Odvolací súd tiež zdôrazňuje, že pokiaľ žalobkyňa spochybňuje objektivitu sudcu spôsobom, ktorý sa javí, že má pôvod v jej nespokojnosti s hodnotením dôkazov a následnom vydanom rozhodnutí, tak okolnosti, ktoré spočívajú v postupe sudcu v konaní o prejednávanej veci, alebo v jeho rozhodovacej činnosti, nie sú dôvodom na vylúčenie sudcu (§ 49 ods. 3 CSP). Významným jednoznačne je, že správnosť či už procesného postupu sudcu, ako i samotného rozhodnutia, môže byť preskúmaná len na základe opravných prostriedkov, či už riadnych alebo mimoriadnych, pri ich využití účastníkmi konania po rozhodnutí vo veci samej.

21. Posúdením namietaných skutočností tak odvolací súd dospel k záveru, že z hľadiska nich nedošlo k naplneniu uplatneného odvolacieho dôvodu uvedeného v ust. § 365 ods. 1 písm. c/ CSP.

22. Posúdením obsahu odvolania odvolací súd zistil, že ďalšie odvolacie námietky smerujú proti tvrdeným nesprávnym skutkovým a právnym záverom súdu prvej inštancie, na ktorých založil svoje rozhodnutie, čo viedlo podľa jeho názoru k naplneniu dôvodov na odvolanie, uvedených v ust. § 365 ods. 1 písm. f/ a h/ CSP.

23. Nesprávny skutkový záver je spôsobilým odvolacím dôvodom vtedy, keď súd prvej inštancie nepostupuje pri hodnotení dôkazov podľa § 191 CSP. Dôkazy súd hodnotí podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti, pričom starostlivo prihliada na všetko, čo vyšlo počas konania najavo. Pri hodnotení dôkazov v súdnom konaní platí zásada voľného hodnotenia dôkazov sudcom z hľadiska ich pravdivosti a dôležitosti pre rozhodnutie. Nesprávne hodnotenie dôkazov by bolo možné vytknúť súdu prvej inštancie len v prípade, ak by vzal do úvahy skutočnosti, ktoré z vykonaných dôkazov, alebo prednesov strán nevyplývali, ani inak nevyšli v konaní najavo, prípadne, že by si nepovšimol rozhodné skutočnosti, ktoré neboli vykonanými dôkazmi preukázané, alebo vyšli v konaní najavo, prípadne preto, že v hodnotení dôkazov, či poznatkov, ktoré vyplývali z prednesov strán, alebo vyšli najavo inak z hľadiska ich závažnosti, zákonnosti, pravdivosti alebo vierohodnosti, je logický rozpor.

24. K odvolacej námiatke, že súd prvej inštancie nevykonal navrhované dôkazy, odvolací súd uvádza, že princíp voľného hodnotenia dôkazov, zakotvený v zákonnej právnej úprave konania pred súdmi, ktorá ustanovuje podmienky uplatňovania základného práva na súdnu ochranu v spojení so zásadami spravodlivého procesu a zásadou spravodlivého rozhodnutia veci, umožňuje sudcovi vykonať len tie dôkazy, ktoré podľa jeho uváženia k takémuto rozhodnutiu vedú. Inak povedané, súd nemá povinnosť vykonať všetky navrhované dôkazy, pokiaľ tým neporuší zásady spravodlivého procesu (článok 6 ods. 1 Dohovoru), t. j. ak po starostlivom zvážení „všetkého, čo vyšlo za konania najavo“, vrátane skutočností, uvádzaných účastníkmi konania, dospeje k záveru, že ďalšie dokazovanie už pre náležité zistenie skutkového stavu a zákonné spravodlivé rozhodnutie vo veci nie je potrebné. Povinnosťou súdu je korigovať návrhy účastníkov na vykonanie dokazovania, sledujúc tak rýchly a hospodárny priebeh konania a súčasne zabezpečiť, aby sa zisťovanie skutkového stavu dokazovaním držalo v mantineloch predmetu konania, a aby sa neuberalo smerom, ktorý z pohľadu podstaty prejednávanej veci nie je relevantný.

25. Pokiaľ v podanom odvolaní, posudzujúc podľa jeho obsahu, je súdu prvej inštancie vytýkané nesprávne právne posúdenie veci, odvolací súd uvádza, že nesprávne právne posúdenie veci je spôsobilým odvolacím dôvodom vtedy, keď súd pochybí pri aplikácii práva na zistený skutkový stav, teda prípad, kedy bol skutkový stav posúdený podľa iného právneho predpisu, než ktorý správne mal byť použitý, alebo ak síce bol aplikovaný správne určený právny predpis, ale súd ho nesprávne interpretoval (nesprávne vyložil podmienky všeobecne vyjadrené v hypotéze právnej normy a v dôsledku toho nesprávne aplikoval vlastné pravidlo stanovené dispozíciou právnej normy).

26. Aj vyššie uvedené odvolacie námiatky vyhodnotil odvolací súd ako neopodstatnené, bez opory v zistenom a ustálenom skutkovom stave a v následnom právnom posúdení veci súdom prvej inštancie.

27. Tak ako odvolací súd už uviedol, stotožňuje sa v celom rozsahu s odôvodnením napadnutého rozsudku vo veci samej, ako aj vo výroku o trovách konania a konštatuje správnosť jeho dôvodov (§ 387 ods. 2 CSP). Na doplnenie správnosti dôvodov odvolací súd uvádza:

28. Podľa ust. § 148 ods. 1 Občianskeho zákonníka zánikom manželstva zanikne aj bezpodielové spoluvlastníctvo manželov. Ak zanikne BSM tak, ako tomu bolo v danom prípade, vykoná sa vyporiadanie podľa zásad uvedených v § 150 Občianskeho zákonníka. Vyporiadanie BSM podľa § 150 Občianskeho zákonníka pozostáva jednak zo stránky kvalitatívnej, t. j. usporiadania vlastníctva k jednotlivým veciam patriacim do BSM, jednak zo stránky kvantitatívnej, ktorá sa týka jednotlivých hodnôt účastníkov - bývalých manželov.

29. V bezpodielovom spoluvlastníctve manželov je všetko, čo môže byť predmetom vlastníctva a čo nadobudol niektorý z manželov za trvania manželstva, s výnimkou vecí získaných dedičstvom alebo darom, ako aj vecí, ktoré podľa svojej potreby slúžia osobnej potrebe alebo výkonu povolania len jedného z manželov a vecí vydaných v rámci predpisov v reštitúcii majetku jednému z manželov, ktorý mal vydanú vec vo vlastníctve pred uzavretím manželstva, alebo ktorému bola vec vydaná ako právnomu nástupcovi pôvodného vlastníka (§ 143 Občianskeho zákonníka).

30. Predmetom vyporiadania BSM je všetko, čo do tohto spoluvlastníctva patrilo a čo existovalo ku dňu jeho zániku. Vyporiadanie BSM sa vykonáva ako vyporiadanie v tzv. širšom zmysle, to znamená, že do úvahy sa berú a vyporiadávajú aj pohľadávky a dlhy vzniknuté za trvania manželstva účastníkov a ich spoločného hospodárenia.

31. Základnou zásadou pre vykonanie vyporiadania BSM je, že podiely oboch manželov sú rovnaké. Z tejto zásady zákon pripúšťa výnimky, ktoré umožňujú podiely určiť aj iným pomerom.

32. Občiansky zákonník pri vyporiadaní BSM vychádza v zásade z toho, že podiely manželov na spoločnom majetku sú rovnaké, dáva však súdu možnosť, aby výšku určil aj v inom pomere. Hľadiská, z ktorých majú súdy pri určovaní veľkosti podielu vychádzať, podrobnejším spôsobom nevymedzuje. Preto je vecou úvahy súdu, aby na základe zisteného skutkového stavu, v rámci vymedzenom ustanovením § 150 Občianskeho zákonníka určil tiež inú výšku týchto podielov, tzv. disparitu podielov na spoločnom majetku, samozrejme za predpokladu, ak budú zistené také

skutočnosti, ktoré s takýmto záverom z hľadiska spravodlivého usporiadania vzťahov medzi účastníkmi budú súladné.

33. Súdna prax odklon od princípu rovnosti podielov, tzv. disparitu podielov označuje za postup mimoriadny a výnimočný a preto je nutné vychádzať z toho, že parita podielov predstavuje východisko a disparita odklon od východiska parity podielov.

34. Odklon od rovnosti podielov bývalých manželov (disparita) na majetku v bezpodielovom spoluvlastníctve manželov je akceptovaný súdnou praxou za stavu, keď zvýšené úsilie jedného z manželov zaistilo nadobudnutie a udržanie majetku značnej hodnoty, pričom však je tiež významným, ako sa každý z manželov staral o rodinu a ako sa zaslúžil o nadobudnutie a udržanie spoločných vecí. Môže sa tiež zohľadniť aj negatívne správanie jedného z manželov, spočívajúce napr. vo fyzickom, či psychickom násilí jedného z manželov počas trvania BSM. Na vysvetlenie je potrebné uviesť, že judikatúra výslovne zdôraznila, že hľadiská uvedené v § 149, resp. § 150 predstavujú hľadiská rozhodné i pri rozhodovaní o výške podielov a pritom je potrebné poukázať aj na Zákon o rodine. Prípady, kedy disparita prichádza do úvahy, možno rozdeliť v zásade na tri skupiny, a to: negatívne okolnosti v manželstve, princíp zásluhovosti a ďalšie okolnosti ovplyvňujúce výšku podielov pri vyporiadaní. Negatívnymi okolnosťami prejavujúcimi sa v manželstve sú, ak jeden z manželov vôbec nepracuje, alebo sa práci vyhýba, nevedenie spoločnej domácnosti a oddelenie hospodárenia manželov, gamblerstvo, používanie návykových látok, nevera jedného z manželov, príčiny rozvratu manželstva, alkoholizmus jedného z manželov, zavinené zadlžovanie BSM, úmyselné alebo nebanlivostné konanie manžela, ktoré viedlo k zániku alebo k zničeniu vecí, problematika, tzv. domáceho násilia, výkon trestu odňatia slobody a ďalšie okolnosti. Princíp zásluhovosti prichádza do úvahy vtedy, pokiaľ sa niektorí z manželov mimoriadne zaslúžil o získanie spoločného majetku, pričom judikatúra vychádza z tézy, podľa ktorej odklon od princípu rovnosti podielov na majetku je namieste iba za situácie, keď zvýšené úsilie jedného z manželov zabezpečilo nadobudnutie a udržanie majetku značnej hodnoty, nadobudnutie členského podielu spôsobom všeobecne zakladajúcim výluku zo spoločného BSM a ďalšie okolnosti ovplyvňujúce výšku podielov pri vyporiadaní, potreby detí zverených do výchovy jedného z manželov, spôsobenie škody, platenie výživného na dieťa z predchádzajúceho vzťahu, čiastky vynaložené na veci osobnej potreby jedného z manželov a platby na poistenie manžela.

35. Preskúmaním rozhodujúcich skutočností odvolací súd dospel k záveru o nespôsobilosti uvedenej odvolacej námietky privodiť v prospech žalobkyne priaznivejšie rozhodnutie vo veci. Odvolací súd sa plne identifikuje so záverom súdu prvej inštancie, že v posudzovanej veci nebola preukázaná existencia takých skutočností, ktorá by bola spôsobilou k záveru o dôvodnosti odklonu od zásady rovnosti podielov bývalých manželov vyjadrenej v ust. § 150 Obč. zákonníka na ich spoločnom majetku, teda skutočností spôsobilých v prospech záveru o žalobkyňou požadovanej disparite podielov na spoločnom majetku strán sporu. Aj podľa ustálenej súdnej praxe výšku podielov môže ovplyvniť napr. skutočnosť, že niektorý z manželov sa napriek svojim schopnostiam a možnostiam nestaral o rodinu, že sa nezapríčiňoval (hoci mohol) o nadobudnutie a zveľaďovanie spoločných vecí a podobne.

36. V danej veci je nepochybné, že v konaní neboli preukázané žiadne mimoriadne okolnosti, ktoré by mohli odôvodniť žalobkyňou požadovanú disparitu. Ak za dôvody pre disparitu žalobkyňa považovala, že sa práve ona podstatnou väčšou mierou zaslúžila o nadobudnutie a udržanie spoločných vecí, žalobkyňa v tomto smere neuniesla v spore dôkazné bremeno spočívajúce v preukázaní jej tvrdení a v priebehu konania ani nevyšli najavo žiadne skutočnosti v prospech takéhoto záveru indikujúce. Otázka dôkazného bremena je pre aplikačnú prax mimoriadne významná a spočíva v zaťažnosti povinnosťou preukázať skutkové tvrdenia, ktoré viac ako v iných veciach sú založené na rozporných tvrdeniach bývalých bezpodielových spoluvlastníkov. Dôkazné bremeno zaťažuje toho z nich, ktorý tvrdí, že sa vo väčšej miere zaslúžil o nadobudnutie a udržanie spoločného majetku a ako tomu bolo tiež v posudzovanej veci, pokiaľ ide o žalobkyňou tvrdené skutočnosti. Priorita zásady rovnosti podielov na spoločnom majetku sa tak premieta aj do procesnej roviny. Žalovaný v danom prípade popieral tvrdenia žalobkyne o tom, že sa v menšej miere zaslúžil o nadobudnutie a udržanie spoločného majetku, preto bolo na žalobkyňu, aby tieto svoje skutkové tvrdenia hodnoverným spôsobom, teda spôsobom nevzbudzujúcim vážnejšie pochybnosti, preukázala. Žalobkyňa však v tomto smere dôkazné bremeno neuniesla.

37. Preskúmaním veci tak odvolací súd dospel k záveru, že odvolacie námietky žalobkyne nie sú spôsobilé mať za následok dopad na vecnú správnosť napadnutého rozhodnutia. Skutkovo totožné námietky, ako v odvolacom konaní produkovala v zásade žalobkyňa už v priebehu konania pred súdom prvej inštancie, s ktorými sa tento v celom rozsahu správne a dostatočne vysporiadal.

38. Rozsudok súdu prvej inštancie je tak vo výroku vecne správny, preto bolo potrebné tento podľa § 387 ods. 1 CSP v celom rozsahu potvrdiť. Odôvodnenie rozsudku súdu prvej inštancie dáva odpoveď na všetky argumenty uvádzané žalobkyňou v odvolaní, na ktoré odvolací súd v podrobnostiach odkazuje. Žalobkyňa v odvolaní proti rozsudku súdu prvej inštancie neuviedla žiadne rozhodujúce skutočnosti, ktorými by sa súd prvej inštancie v konaní nezaoberal a ktoré by neboli predmetom jeho posudzovania.

39. Odvolací súd konštatuje, že sa nezaoberal všetkými námietkami obsiahnutými v odvolaní, keď odôvodnenie súdneho rozhodnutia o opravnom konaní nemá a ani nemusí odpovedať na každú námietku alebo argument v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní, zostali sporné alebo sú nevyhnutné na doplnenie dôvodov prvoinštančného rozhodnutia, ktoré sa preskúmava v odvolacom konaní. Uvedený záver vyplýva z jednoznačne ustálenej judikatúry Najvyššieho súdu SR i Ústavného súdu SR.

40. Predmetom odvolacieho konania bol aj výrok rozsudku súdu prvej inštancie o trovách konania. Odvolací súd v uvedenej súvislosti zdôrazňuje, že ide o konanie iudicium duplex, teda konanie, v ktorom majú (môžu mať) účastníci na oboch stranách tak postavenie žalobcu, ako aj žalovaného, pretože ho mohol iniciovať ktorýkoľvek z nich, pričom typickým takýmto konaním je práve konanie o vyporiadanie BSM. Ak súd v konaní o vyporiadanie BSM rozhoduje rozsudkom, t. j. autoritatívne, musí dodržať zásady a podmienky vyporiadania vyplývajúce zo zákonnej úpravy (§ 150 Obč. zákonníka) a taktiež objektívne ustáliť a zistiť hodnotu masy BSM bez ohľadu na tvrdenia strán sporu. V tomto smere súd nie je viazaný návrhmi strán sporu (a teda ani žalobným návrhom), pretože spôsob vyporiadania sa týka oboch strán, a preto nemožno ani objektívne vyhodnocovať mieru procesného úspechu či neúspech tej-ktorej strany sporu. Odvolací súd preto považuje za správny, zákonný a navyše aj súladný so všeobecnou zásadou spravodlivosti súdneho konania výrok rozsudku, v ktorom súd prvej inštancie rozhodol, že žiadna zo strán sporu nemá právo na náhradu trov konania. Je spravodlivé vzhľadom na charakter konania a skutočnosť, že súd rozhodoval v záujme a v prospech oboch strán sporu, aby si tak žalobkyňa, ako aj žalovaný, znášali vlastné trovy tak prvoinštančného, ako aj odvolacieho konania (§ 262 ods. 1, § 255 ods. 2, § 396 ods. 1 CSP).

41. Rozhodnutie bolo senátom Krajského súdu v Trenčíne prijaté pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP), v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).